

Maar we waren er nog niet! Vanaf de World Family liepen we Fisterra binnen. Een beetje vreemd om ons heen kijkend. We zijn er, we zijn er, maar is dit het nou? De plek waar we ons "certificaat" konden bemachtigen was nog dicht. Een plek om te slapen hadden we nog niet. Maar ik zag een bord met "chai latte" en een bloembak met basilicum in de vensterbank.

Daar gingen we zitten. Bij Kartikeia. Alles was lekker daar. En mooi. Als ze iets gingen maken van de kaart, kwamen ze even naar de vensterbank om de kruiden te knippen. En toen we weg gingen, kregen we een stempel: een schildpadje, dat een rol speelde in een boek dat ze daar hadden liggen. Momo. Het schildpadje bracht verloren tijd terug, was het verhaal. Nu dacht ik dat ik dat had verzonnen - gestolen tijd - dus het eerste teken van op de juiste plek zijn was daar.

Bij het afrekenen vroeg de eigenaresse of we al een slaapplek hadden. Ze wist wel iets, ging bellen. Het adres dat ze kende was al vol, maar die kende dan wel iemand die... Dus we kregen een papiertje mee, met de naam van het hostel en gingen op pad.

Onderweg echter, kwamen we een houten bordje tegen, om ons de weg te wijzen naar hostel l'Encontro. Jaaaa, daar móest ik toch eigenlijk even gaan kijken, omdat er op onze huizen thuis "De ontmoeting" staat. Gewoon even kijken, zoals de camino ons de paden toont.

Een eerste blik naar binnen bij l'Encontro maakte het ons duidelijk: deze is het niet. We draaiden ons om en keken in de lachende gezichten van 2 mooi gebruikte jonge mannen die ons voordat we het wisten uit onze rugzakken hadden verwelkomd in het hostel dat aan de overkant stond. L'Espiral. Met als lokkend logo een spiraal, dat mij als labyrintenvrouw natuurlijk meteen al in the pocket had.

Lucas had zich erg verheugd op de 2-persoons kamer die de mevrouw van Kartikeia ons had voorgespiegeld, dus we gingen 2 trappen op om te kijken hoe de 2-persoons kamer van l'Espiral was. Mooi en prachtig, maar reeds besproken voor alle nachten die we in Fisterra zouden zijn.

Dus we namen tóch ons papiertje weer in de hand, op zoek naar het hostel dat ons privacy zou gunnen. Het was iets Hongaars. Er was een vrouw. We kregen water. Ze belde en zei dat we 10 minuutjes moesten wachten. Er kwam een man, die de kofferbak van een auto opendeed en onze rugzakken er in deed. (Nee! Nee! Nee!) We reden een aantal straten, waardoor we een beetje benauwd werden waar we heen gevoerd werden. En kwamen bij een keurig hostel met inderdaad een kamer met een groot 2-persoonsbed, een kamer met een iets kleiner 2-persoonsbed en nog een kamer. Het was te keurig een te bruin

en de vrouw konden we te niet verstaan.

Zo gauw als we haar verstaanbaar konden maken dat we het niet gingen doen, repten we ons weer terug naar L'Espiral. Ze waren er nog, de jongens. Simone en Mimo. En ze waren weer verwelkomend. Wat minder stormachtig, maar net zo vriendelijk. We hadden een bed. We waren thuis in Fisterra.

Wat gingen we toen doen? Ik denk het certificaat halen. Maar dat voelde nog als niets behaald. Er was wel een soort tevredenheid en dan ook maar een biertje daarbij. Vooruit. Eerst op een terras waar we weggestuurd werden, omdat we niet wilden eten, waarna we in het café van de schipbreuken terechtkwamen. Op de tafeltjes stonden ze allemaal uitgetekend: de schipbreuken van Capo del Morte. Het einde van de wereld waar wij zo nodig naar toe wilden. De volgende dag dan.

We checkten bij elkaar. Moeten we het er nog over hebben? Over ons mislopen van de dag? "Kun je het hebben?" vroeg Lucas. "Als je het over jou wilt hebben wel," zei ik "maar als je het over mij wilt hebben niet."

En zo was het. We gingen het over mij hebben. Zo begon het niet. Lucas vertelde dat hij zo'n mooi uitzichtspunt had gevonden en dat hij het zó jammer vond dat ik datgene waar ik mee bezig was, niet even opzij kon zetten om even naast hem te komen zitten. Ik dacht: dat begrijpt hij wel als hij hoort

waar ik ondertussen mee bezig was. Maar dat begreep hij niet. "Ja maar" zei ik "als ik nou óók gewoon een pelgrim was, hoe zou je me dan bekeken hebben?" "Als een verknoopte vrouw, waar ik niks mee te maken wilde hebben." zei hij. Of woorden van die strekking. "Mierenneuken" viel ook nog ergens. En ... kom.. weet ik er nog één? Het werd er niet fraaier op en op een goed moment verklaarde ik "dan is nu dit gesprek afgelopen!"

Ik ging betalen bij de leuk-in-streepjes-T-shirts gestoken piratenbediening, plassen en - al weer grimmig - gingen we weg. Zoeken. Naar het hostel? Slapen? Lucas liep voorop. Op een gegeven moment kwamen we langs de bordjes naar de Capo en ik dacht: "Ah... als hij dát gaat doen, dán loop ik zo achter hem aan."

Maar hij nam een paadje, dat dood leek te lopen. En ik nam dus een ander paadje, in de hoop dat ik dan het goed pad had gevonden (Ah.... dáár zat mijn geloofstest ah.... zo snel al liep ik niet achter hem aan... aiaiaiai...). En we zagen het niet meer verder.

Dus dan toch maar naar het hostel. Moeten we nog een keer eten? vroeg Lucas. Maar ik was zo moedeloos geworden dat ik dacht dat slapen het enige was dat me kon resetten.

Ik liep de trap op naar boven. Dacht dat Lucas ook naar de slaapzaal zou komen. Maar toen ik op m'n bed lag, hoorde ik hem roepen naar de jongens beneden in de keuken. "See you!" En hij was weg. Niet vertrouwd op het bed onder me. Weg. Waar kon hij heen zijn? Weg. ZIJN camino. Belangrijk. Koesteren. Weg. Waar kan hij zijn? Het enige dat ik kon bedenken, het enige dat enigszins naar blijdschap had gevoeld was hoe ik had gezien dat hij op weg was gegaan naar de Capo. De Capo del Morte. Dus daar zou ik hem vinden.

Hoe laat was het? 18:20. Hij had gezegd: "Een uurtje lopen." Dan is heen en terug haalbaar vóór donker. Slapen was klaar.

Dus ik ging op pad. Wist nog waar ik de eerste pijlen had gezien. Ik zette er flink de pas in, want hij had een voorsprong. Ik kon het nog net over m'n lippen krijgen: "Buen camino!" beantwoorden

tegen de mensen die ik tegenkwam. Drie kwartier. Toen zag ik de eerste bebouwing. Een souvernirshop. Dóór dóór. Een kunstenaar met witte baard wenkte me. Zo compelling riep hij dat hij "a gift of peace" voor me had, dat ik naar hem omhoog klom om het in ontvangst te nemen. En hem mijn vertaling van het gedicht van de tijd te geven. Waarna ik óók nog een Ohm-teken in natuurelementen gefotografeerd van hem kreeg.

"Yes, yes! But I'm looking for someone. I have to go on!" Ik passeerde het restaurant. En de vuurtoren. Kwam bij de rotsen. En zag hem niet. Lager klimmen dan, daarachter kan hij verscholen zitten. Maar ik zag hem niet.

Hij was er niet. Ik had niets begrepen. Ik geloofde voor niets dat ik hem verstond. Dat we elkaar altijd zouden verstaan. Hij verstond mij niet. Hij kon me niet hebben. Geen enkele man kon me hebben. Ik stopte er mee. Ik begreep niets. De dieptes waren nabij. Te nabij. Ik wendde me van ze af, klom terug. Liet onderweg m'n gift of peace achter bij een steen. There is no peace in this world.

Drie kwartier terug. Op tempo. Ik kon bijna niet meer. Kwam aan bij het hostel. Sleefte me de trap op. En zag Lucas liggen op het onderste bed. "Wat ben jij gaan doen?" "Hamburgertje eten en bier drinken. En jij?" "Ik zocht je aan het eind van de wereld maar ik vond je niet..." Ik klom in bed. Had niet het benul van de bom die ik gegooid had. Ik was uitgeput. Liggen liggen. Ik moest liggen.

Was dat deze keer, dat de Franse sjaggerijnige mevrouw de deur dicht wilde hebben vanwege de herrie terwijl Lucas de deur open wilde hebben vanwege de warmte? En dat ik dacht dat hij dat niet mooi genoeg op z'n pelgrims oploste? En dus kon denken: als het hier te warm is moeten we hier misschien niet zijn? Ik kan me niet voorstellen dat ik zo veel ruimte had op dat moment. Dus dat was vast de volgende ruzie.

Hoe het ook kwam: op een goed moment zaten we op het bankje naast de voordeur van l'Espirale. Aan de rechterkant zaten Simone en de hostelière vaak. Wij zaten aan de linkerkant. Doodmoed en moedeloos van elkaars verraad. Want ik had nu alles waar de hele pelgrimstocht in had moeten eindigen, het enige waar we het over eens waren geweest, kapot gemaakt. "Samen lopen naar het einde van de wereld." En ik zag het. Hoe hij dat kon zien. Maar ik wist ook nog precies welke elementen me hadden doen overtuigen dat hij ZIJN camino elke vorm kon aannemen die ik me niet kon voorstellen. Waardoor ik had kunnen geloven dat hij daar naar toe gelopen was. Met niet in de laatste plaats het spoorje blijdschap, het enige lichtje dat ik had gezien in ons akelige misverstaan, als kompas.

We zaten over en weer onze woorden uit onze tenen te diepen. Met vertrokken monden, rauwe stemmen, de woorden die we anders maar lieten zitten. "Nou kán het niet meer!" riep hij bijvoorbeeld. "Als je niet wilt dat ik luister naar wat je zegt, moet je het niet zeggen!" zei ik. "Maar wat ZEI ik dan!" "Dat kan ik nou niet zeggen want ik schaam me voor hoe ik het begrepen heb!" "Het was allemaal niet waar, wat ik gezien heb!" weet ik ook nog. En "Sommige dingen MOET je alleen doen!" kreet hij nog uit. "Ja maar, gisteren toen je m'n ogen behandelde wist je nog hoe ik het bedoelde!" wist ik goddank nog ergens vandaan te halen. (Dat verhaal begon op een andere dag.)

En ik geloof dat we daarmee alles verzameld hadden. We waren stil. En ineens zegt Lucas: "Ik weet het. Ik weet het! Hoe we verder kunnen gaan. Morgen lopen we naar het begin van de route, daar doe ik een blinddoek om en dan leidt jij me naar het einde van de wereld."

Ik keek hem aan en kon m'n oren niet geloven. M'n ogen ook niet. Zat hij daar. M'n pelgrimmige man. Die zijn leven in mijn handen durfde leggen. Alles bevrijdend met één beweging. Al het verraad tot vertrouwen makend met deze overgave.

De druk, benauwdheid, waar we elkaar in hadden gedreven: helemaal verdwenen. Alsof we door een geboortekanaal waren gegaan en samen geboren in deze nieuwe beweging.

